

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący **SSR Teresa Maślukiewicz**

Protokolant: Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa **R. S.**

przeciwko (...) w S.

o wynagrodzenie za pracę, odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy

I oddała powództwo;

II zasądza od powoda R. S. na rzecz strony pozwanej (...) w S. kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód R. S. w pozwie skierowanym przeciwko (...) w S., a sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia (...), domagał się od strony pozwanej kwoty 4.242,20 zł tytułem odszkodowania za wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy oraz jego sprostowanie poprzez ustalenie istnienia łączącego strony stosunku pracy od dnia(...) i zmianę zapisu o wykonywanej pracy z kierowcy – mechanika na kierowcę międzynarodowego a nadto zasądzenie kwoty 4.884,20 zł tytułem wynagrodzenia za miesiące: marzec 2014r. w kwocie 1.242,20 zł i kwiecień 2014r. w kwocie 3.642,20 zł.

W uzasadnieniu podniósł, że był zatrudniony u strony pozwanej od (...)na podstawie umowy o pracę na okres próby jako kierowca – mechanik. Były pracodawca zarekwirował umowę i zmienił datę rozpoczęcia pracy na (...).Dowodem rozpoczęcia pracy od (...) jest tachograf cyfrowy oraz karty urlopowe kierowcy. U strony pozwanej pracował jako kierowca międzynarodowy. Na wynagrodzenie za pracę składać się zaś miały kwoty 3.000 zł netto (płatna do ręki) i 1680 zł brutto płatna co miesiąc na konto bankowe. Ponadto miał nie ponosić żadnej odpowiedzialności, gdyż pracodawca poinformował go, że posiada ubezpieczenie samochodu i towaru a w związku z tym pokrywa wszelkie szkody powstałe w trakcie jego pracy. W kwietniu 2014r. realizując przewóz do T. przedarł plandekę w naczepie. Po powrocie samochód wraz z naczepą odstawił do firmy zajmującej się klejeniem plandek. Szkoda nie była wielka, jednakże z powodu zużycia materiału, były pracodawca zażyczył sobie wymianę całej górnej części plandeki na nową. W dniu 30 kwietnia 2014r. poszedł do A. K. po należne pieniądze i wyjaśnienia dlaczego pomimo upływu kolejnego miesiąca (za marzec 2014r. otrzymał tylko 2.950 zł) nie otrzymał obiecanych pieniędzy na konto. Pracodawca wypłacił mu tylko 650 zł a resztę zainkasował na poczet rzekomej szkody. Wówczas to powód przedłożył A. K. druk o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, który ten przyjął. Po kilku dniach otrzymał za potwierdzeniem odbioru świadectwo pracy. Ponieważ było ono niezgodne z prawdą zwrócił się z pismem o jego sprostowanie jednakże otrzymał odpowiedź negatywną. Wydanie wadliwego świadectwa pracy uniemożliwiło mu podjęcie nowej pracy w charakterze kierowcy międzynarodowego. Świadectwo zawierało informacje sprzeczne ze stanem faktycznym. Powód

podjął pracę dopiero w dniu 1 czerwca 2014r., niżej wynagradzaną. Przez okres pełnego miesiąca jego rodzina była bez środków do życia.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) w S. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych.

Pracodawca argumentował, że żądanie powoda w zakresie sprostowania świadectwa pracy jest bezpodstawne, gdyż powód wykonywał prace w ramach stosunku pracy jedynie w okresie wskazanym w tymże świadectwie. W okresie od(...) strony nawiązały kontakt i powód był zainteresowany podjęciem u pozwanego pracy jednakże z uwagi na to, iż nie posiadał stosownej dokumentacji nie można było z nim tego stosunku zawrzeć. Powód dopiero w dniu (...) przebył badania lekarskie, a w dniu (...) stosowne szkolenie z zakresu bhp. W związku z powyższym dopiero w dniu 22 marca został podpisana z nim umowa o pracę na stanowisku „kierowca – mechanik” na okres próbny 3 miesięcy. W okresie od(...) powód wykonywał czynności w przedsiębiorstwie pozwanego na podstawie stosowanych zleceń i nie był zobowiązany do przestrzegania ustalonego czasu pracy i w ramach tychże zleceń wykonywał zdecydowanie mniejszą ilość kursów jako kierowca, niż w analogicznym okresie w ramach stosunku pracy. O nieprawdziwości twierdzeń powoda, w tym przede wszystkim jakoby to pracodawca zabrał umowę i zmienił datę rozpoczęcia pracy, świadczy wniosek powoda znajdujący się w jego aktach osobowych, w którym to zwraca się on do pracodawcy o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu (...). Żądanie powoda co do sprostowania świadectwa pracy w zakresie zmiany zapisu o wykonywanej pracy budzi zdziwienie, gdy weźmie się pod uwagę nie tylko zakres badań i szkoleń jakie przebył oraz treść podpisanej przez niego umowy o pracę, ale również to, iż takiego żądania nie formułował on w kierowanej do pozwanego korespondencji. Roszczenia powoda o wypłatę zaległego wynagrodzenia pozbawione jest podstawy faktycznej. Po pierwsze pomiędzy stronami nigdy nie było uzgodnień by wynagrodzenie miało być przelewane na konto bankowe powoda. Wynika to wprost z informacji o warunkach zatrudnienia, które powód podpisał. Ponadto powód otrzymał stosowne wynagrodzenie za wykonana pracę. W marcu 2014r. za wykonane zlecenia i czas wykonywania pracy od dnia (...)otrzymał kwotę 2.500 zł oraz 50 zł za zwrot kosztów poniesionych w związku z korzystaniem ze swojego telefonu, a dodatkowo 400 zł za wyjazd do Szwecji. Natomiast w kwietniu otrzymał 3.000 zł, która to kwotę powiększono o 50 zł za zwrot kosztów poniesionych w związku z korzystaniem ze swojego telefonu. Odnosząc się do roszczenia powoda o odszkodowanie za wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy pozwany podniósł, że powód za wyjątkiem samych gołosłownych twierdzeń nie przedstawił żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o zasadności jego roszczeń, jak również związku przyczynowego pomiędzy tym, iż gdyby wydano mu świadectwo pracy zgodne z tym co wskazuje w pozwie, to uzyskałby zatrudnienie w innej firmie.

Sąd ustalił:

R. S. był zatrudniony u strony pozwanej (...) w S. w okresie od (...). na podstawie umowy o pracę na okres próby zawartej w dniu (...) Strony w umowie o pracę określiły stanowisko pracy powoda jako kierowca – mechanik.

Dowód:

- umowa o pracę z dn. (...)

Strony podjęły współpracę jeszcze przed podpisaniem umowy o pracę z dnia (...)bowiem już w dniu (...). Owa współpraca polegała na wykonywaniu przez R. S. zleconych mu przez A. K. (2) prac (przewozów). Strony nie zawarły umowy o pracę z dniem (...) ponieważ powód nie miał ważnego badania lekarskiego, jednakowoż A. K. (2) – chcąc z powodem zawrzeć taką umowę – jeszcze tego samego dnia, tj. (...)skierował R. S. do lekarza medycyny pracy. Powód stosowne badania, dopuszczające go do pracy u strony pozwanej na stanowisku mechanika – kierowcy, przebył w dniu (...)mimo, że w pierwszy (dłuższy – uwaga S.R.) zlecony mu przez A. K. (2) kurs udał się w dniu (...) Natomiast w dniu (...) R. S. zapoznał się tylko z pojazdem, który miał mu służyć w pracy, a 7 marca 2014r. udał się w krótką, kilkugodzinną, podróż na trasie S. – P. – S..

Dowód:

- zeznania A. K. (2), e – protokół k. 130, 171
- częściowe zeznania R. S., e – protokół k. 131, 171
- faktura VAT z dn. (...)
- skierowanie na badania z dn.(...)
- zaświadczenie lekarskie z dn. (...)
- zlecenia transportowe i potwierdzenia dostarczenia towaru, k. 40-44, 46-60
- zeszyt z zapiskami osobistymi powoda – w załączeniu

Strony ustaliły, że na wynagrodzenie R. S. – płatne powodowi w siedzibie strony pozwanej do ręki (taka obowiązywała w przedsiębiorstwie (...)) zasada) – składać się będzie wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.680,00 zł brutto oraz diety za przejechane trasy. R. S. z tytułu tych świadczeń miał otrzymywać łącznie 3.000 zł netto + dodatek za wykonywanie połączeń telefonicznych do pozwanego własnym telefonem w kwocie 50,00 zł.

Za miesiąc (...). powód otrzymał kwotę 2950,00 zł na którą to składały się świadczenia za wykonaną pracę na podstawie umowy o pracę z dnia (...) oraz poprzedzającej je zlecenia, w tym 400,00 zł za wyjazd do Szwecji. Za miesiąc (...) powód otrzymał zaś 3.050,00 zł. Powód pokwitował A. K. (2) odbiór ww. kwot własnoręcznym podpisem.

Dowód:

- zeznania A. K. (2), e – protokół k. 130, 171
- zeznania A. K. (3), e – protokół k. 130
- częściowe zeznania R. S., e – protokół k. 131, 171
- potwierdzenie otrzymania pieniędzy, k. 63
- zaświadczenie o wynagrodzeniu z dn. (...)
- informacja o warunkach zatrudnienia – w aktach osobowych powoda – w załączeniu

Pod koniec kwietnia 2014r. R. S. realizował trasę do G. skąd następnie miał się udać do K. i dalej do S.. Podczas transportu powód uszkodził plandekę i rant naczepy w kierowanym przez siebie zestawie. R. S. bezpośrednio po zdarzeniu poinformował o nim A. K. (2) mówiąc, że nie zmieścił się pod mostem. Pracodawca – jeszcze gdy powód znajdował się w trasie – polecił R. S. aby przed powrotem do bazy odstawił pojazd do firmy (...), która miała się zająć naprawą uszkodzonej naczepy. Po odstawieniu naczepy powód stawił się w pracy po 3 dniach, tj. 30 kwietnia 2014r. Tego dnia A. K. (2) wypłacił mu należne wynagrodzenie i poinformował o skali zniszczeń w naczepie proponując rozłożenie kwoty, jaką winien uiścić z tego tytułu na rzecz pracodawcy, na okres czterech miesięcy. Powód wyszedł wówczas z biura A. K. (2), udał się do swojego samochodu, a po chwili wrócił do biura i przedłożył pracodawcy przygotowane uprzednio pismo o rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy. Pismo datowane było na dzień 30 kwietnia 2014r., a z jego treści wynikało, że powód wnosi o rozwiązanie umowy o pracę zawartej w dniu 23 marca 2014r. za porozumieniem stron z dniem 30 kwietnia 2014r. A. K. (2) wyraził zgodę na rozwiązanie łączącego strony stosunku pracy za porozumieniem stron. Chciał powodowi wystawić świadectwo pracy, jednakże ten powiedział, że nie ma czasu i zażyczył sobie aby dokument ów wysłać mu pocztą.

Dowód:

- zeznania A. K. (2), e – protokół k. 130, 171

- częściowe zeznania R. S., e – protokół k. 131, 171
- noty obciążeniowe za przejazd w systemie V., k. 140-141
- wydruki z systemu V., k. 142-150

A. K. (2) sporządził świadectwo pracy powoda w dniu 30 kwietnia 2014r. i tego samego dnia nadał je w placówce pocztowej. W treści świadectwa stwierdzono, że R. S. był zatrudniony w (...) w S. w okresie od (...)w pełnym wymiarze czasu pracy. W punkcie 2 wskazano, że w okresie zatrudnienia powód wykonywał pracę kierowcy – mechanika.

Bezsporne

Pismem z dnia(...) powód złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 1, tj. dotyczącym okresu zatrudnienia, poprzez ustalenie istnienia łączącego strony stosunku pracy od dnia (...)

Bezsporne

Pracodawca nie sprecyzował świadectwa w sposób wskazany we wniosku powoda.

Bezsporne

R. S. zgłosił się do Urzędu Pracy w Ś. Filii w Ś. w dniu (...) i z tym dniem uzyskał status osoby bezrobotnej. Powód, od (...), pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

Dowód:

- pismo Powiatowego Urzędu Pracy w Ś. Filii w Ś. z (...)

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przesłuchanie pozwanego, zeznania A. K. (3) oraz dołączone do akt sprawy dokumenty, a ponadto w ograniczonym zakresie o przesłuchanie powoda – w części, w jakiej jego zeznania znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Pierwsze z żądań powoda dotyczyło wypłacenia mu zaległego wynagrodzenia za pracę. Sporna w tym zakresie była kwestia jaka była uzgodniona przez strony wysokość wynagrodzenia powoda.

Umowa o pracę jest umową odpłatną, co wynika wprost z art. 22 § 1 kp, zgodnie z którym przez nawiązanie stosunku pracy pracodawca zobowiązuje się do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Obowiązek terminowego i prawidłowego wypłacania wynagrodzenia wynika z art. 94 pkt 5 kp, regulującego podstawowe obowiązki pracodawcy względem pracownika. Jednocześnie z art. 80 kp wynika, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Co do samej zatem zasady jeśli pracownik świadczył pracę w czasie, gdy trwał stosunek pracy, przysługuje mu za nią wynagrodzenie.

Jeżeli chodzi o wysokość wynagrodzenia powoda, Sąd dał wiarę pozwanemu. Powodowi przedstawiono do podpisania umowę o pracę, gdzie wskazano wynagrodzenie w kwocie 1680,00 zł brutto miesięcznie. Powód ją zaakceptował, podpisał i nie kwestionował w czasie zatrudnienia wysokości swego wynagrodzenia, które to – oprócz ww. kwoty – obejmowało także diety za przejechane trasy. Powód miał otrzymywać rzeczywiste wynagrodzenie w kwocie 3.000,00 zł, takie powziął z pracodawcą ustalenia, i takie też świadczenie było mu wypłacane. Powód powyższe sam przyznał, tak na rozprawie przed Sądem, jak i kwitując pracodawcy odbiór tych pieniędzy. W aktach osobowych powoda brak jest jego oświadczenia o numerze konta bankowego, nazwy banku i jego zgody na przelewanie wynagrodzenia

na konto bankowe. Twierdzenie powoda, że bezskutecznie oczekiwał na przelanie przez pozwanego należnego mu wynagrodzenia na konto bankowe jest więc kłamliwe.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że ciężar wykazania faktów, które między stronami były sporne, spoczywał na powodzie. Wynika to z art. 6 kc w zw. z art. 300 kp. Regulę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232. kpc. Przepis ten stanowi, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Powód powinien wykazać, że umowa o pracę miała w zakresie wynagrodzenia za pracę treść taką, na jaką powołał się w pozwie, a nie taką, jaka wynika z akt osobowych. Zdaniem Sądu powód okoliczności tych nie wykazał w przekonujący sposób. Jego twierdzenie w tym zakresie – jakoby umówił się z pracodawcą, że na jego wynagrodzenie miało się składać następujące czynniki: płaca zasadnicza w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę + kwota 3.000,00 zł netto płatne do ręki – były gołosłowne i nie zostały poparte przez powoda żadnymi dowodami.

Jak wynikało ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego za miesiąc marzec 2014r. powód otrzymał kwotę 2950,00 zł na którą to składały się – jak zeznał A. K. (2) – świadczenia za wykonaną pracę na podstawie umowy o pracę z dnia 22 marca 2014r. oraz poprzedzającej je zlecenia, w tym 400,00 zł za wyjazd do Szwecji. Za miesiąc kwiecień 2014r. powód otrzymał zaś 3.050,00 zł. Kwoty te, zdaniem Sądu, odpowiadają w całości należnemu powodowi wynagrodzeniu, stąd też jego żądanie w tym zakresie jest bezpodstawne.

Odnosząc się do żądania powoda w zakresie sprostowania świadectwa pracy w pierwszej kolejności wskazać należało, że zgodnie z art. 97 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy (§ 1 zd. 1). W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach (§ 2). Świadectwo pracy powinno zawierać informacje zgodne z rzeczywistym przebiegiem zatrudnienia pracownika. Tylko w wyjątkowych przypadkach umieszcza się w nim wzmianki niezgodne z rzeczywistością, wskazujące pewne okoliczności dotyczące zatrudnienia w sposób fikcyjny. Świadectwo pracy jest dokumentem o ściśle określonej treści, poza którą pracodawca nie może wykraczać.

Zgodnie z art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Powyższa regulacja nie wskazuje terminu do wniesienia powództwa w przypadku milczenia pracodawcy – co de facto miało miejsce w rozpoznawanej sprawie – w kwestii żądania sprostowania świadectwa pracy. Mowa w niej jedynie o terminie do wniesienia odwołania do sądu w przypadku odmowy sprostowania tego dokumentu.

W przedmiotowej sprawie powód wystąpił o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 1 wnosząc o zmianę zapisu daty z którą to rozpoczął pracę u strony pozwanej. W tym też zakresie złożył pracodawcy stosowny wniosek. Powód podnosił, że podpisał ze stroną pozwaną w sumie dwie umowy o pracę, w tym pierwszą z nich w dniu 6 marca 2014r., która to wedle jego twierdzeń została przez pracodawcę bezprawnie zagarnięta, a następnie zastąpiona kolejną z dnia 22 marca 2014r. Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda albowiem nie znalazły one potwierdzenia w materiale

dowodowym zgromadzonym w sprawie. Bezsprzeczne było, że strony podjęły współpracę jeszcze przed podpisaniem umowy o pracę z dnia 22 marca 2014r., bowiem już w dniu 6 marca 2014r. Strony nie nawiązały jednak z tym dniem stosunku pracy, a powód do dnia 23 marca 2014r. wykonywał jedynie zlecone mu przez stronę pozwaną pracę. A. K. (2) skierował powoda na badania lekarskie już w dniu 6 marca 2014r. Powód zaś nie mając ku temu żadnych obiektywnych przeszkód udał się na nie dopiero w dniu 14 marca 2014r. Powód w pierwszy, dłuższy, zlecony mu przez A. K. (2) kurs udał się w dniu 10 marca 2014r. Natomiast w dniu 6 marca 2014r., jak sam przyznał, zapoznał się tylko z pojazdem, który miał mu służyć w pracy, a 7 marca 2014r. – co zaś wynikało z zapisków z przedłożonego przez powoda zeszytu – udał się w krótką, kilkugodzinną, podróż na trasie S. – P. – S.. Powód podpisał ze stroną pozwaną umowę o pracę w dniu 22 marca 2014r., a zatem należało przyjąć, że ją w pełni zaakceptował. Należało też przyjąć, że powód nie kwestionował jej zapisów co wynikało też z treści wręzonego pracodawcy pisma o rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy za porozumieniem stron. Wobec powyższego stwierdzić należy, że świadectwo pracy wystawione przez pozwanego, w zakresie punktu 1, zawierało informacje zgodne z rzeczywistym przebiegiem zatrudnienia powoda.

Z żądaniem sprostowania świadectwa w zakresie zmiany zapisu o wykonywanej przez powoda pracy z kierowcy – mechanika na kierowcę międzynarodowego powód wystąpił dopiero w piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2014r. Jednakowoż w tym zakresie powód nie złożył pracodawcy wniosku o którym mowa w art. 97 § 2¹ kp. Uprzednie wystąpienie przez pracownika do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy jest materialnoprawną przesłanką powództwa. W związku z tym niewystąpienie przez powoda z wnioskiem reklamacyjnym o sprostowanie świadectwa pracy przed wytoczeniem powództwa musiało skutkować oddaleniem powództwa w powyższym zakresie.

Zgodnie z art. 99 § 1 kp pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy.

Analiza powyższego przepisu wskazuje, iż dla powstania roszczenia o wypłatę odszkodowania konieczne jest spełnienie trzech przesłanek:

- 1) niewydanie w terminie bądź wydanie niewłaściwego świadectwa pracy,
- 2) szkoda poniesiona przez pracownika,
- 3) związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niewydaniem w terminie bądź wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1978r., I PRN 107/78, w świetle art. 99 § 2 kp odszkodowanie z powodu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje pracownikowi tylko wówczas, gdy nie mógł uzyskać z tego powodu nowej pracy pomimo podejmowanych w tym kierunku starań, co sam powinien udowodnić (art. 6 kc w zw. z art. 300 kp).

Należy podkreślić, iż art. 99 § 1 kp przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą pracodawcy nie za samo niewydanie w terminie świadectwa pracy lub wydanie nieprawidłowego świadectwa pracy, a jedynie za szkodę, jaką pracownik poniósł wskutek otrzymania niewłaściwego świadectwa pracy, polegającą na pozostawaniu przez pracownika bez pracy z tego powodu. A zatem szkoda pracownika polega na utracie wynagrodzenia, które mógłby otrzymać, gdyby podjął pracę po otrzymaniu prawidłowego świadectwa pracy.

Na tę okoliczność powód nie przedstawił żadnych dowodów. Nie wskazał zakładów pracy, w których szukał zatrudnienia i nie został zatrudniony, z powodu wadliwego (niewłaściwego) świadectwa pracy. Nie można przyjąć też, że powód poniósł szkodę w postaci pozbawienia go prawa do zasiłku dla bezrobotnych (vide: pismo Powiatowego Urzędu Pracy w Ś. Filii w Ś. z dn. (...)k. 122). Powód nie wykazał też kwoty zarobków u potencjalnego pracodawcy, która mogłaby stanowić podstawę wyliczenia odszkodowania.

Niezależnie od powyższego żądanie to podlegało oddaleniu a limine, jako oczywiście pozbawione podstawy prawnej – wobec nie uwzględnienia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, bez konieczności badania czy szkoda miała miejsce i jaka była jej wysokość.

Sąd pominął wnioski dowodowe powoda zgłoszone w pismach z (...) jako spóźnione.

W dniu (...) (k. 91) sąd określił stronom termin 14 dni do złożenia wszelkich wniosków dowodowych pod rygorem odmowy dopuszczenia ich w dalszym toku postępowania (art. 207§6 kpc).

Termin 14 dni upłynął z dniem (...)

Tymczasem powód wnioski te zgłosił kolejno- po 5 i po 6 miesiącach. Strona powodowa nie wykazała , że dowodów tych nie mogła wskazać w pozwie czy w piśmie procesowym z (...)

Ponadto wnioski te nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia,

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie strona pozwana korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika ponosząc koszty jego wynagrodzenia, które zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461) wynosiły 900 zł.